

סיפור בניית הבית על ציון רבינו אחר המלחמה

סיפור בניית הבית על ציון רבינו אחר המלחמה

איש חסיד היה באומאן ושמו רבי זאול לוברסקי ז"ל, ומקום משפנו היתה העיר למברג אשר בגליציה, סמוך לגבול אוקראינה שברוסיה. והיה האיש צדיק ותמים וירא אלקים. הוא נחשב כאחד ממנהיגי החבורה הקדושה חבורת עובדי השם בדרך רבנו מוהר"ן מברסלב זיע"א. ובימי ראש השנה הקדושים התפלל לפני התבה כשליח צבור בתפלת המוספים.

תפלתו של רבי זאול מיחדת במינה היתה ברב נעימותה ומתיקותה, הוא היה מתפלל במתינות ובדבקות עצומה, עד שכל שומעיו לבס נמס והיה למים. התפלה השאירה רשם עמוק על שומעיה במשך כל ימות השנה, וכל אימת שהיו נזכרים מתפלתו של רבי זאול היו באים לידי הרהור תשובה. כאמור היה רבי זאול ראש החבורה של אנשי שלומנו בימים ההם של ראשית שנות ת"ש, ובימי ראש השנה הקדושים בעת אשר נתקצצו ובאו אנשי שלומנו דחסידי ברסלב מקרוב ומרחוק להיות עם רבנו כפי צויו הנודע, היה רבי זאול הכח המוביל לכל עניני הקבוץ הקדוש. מלבד היותו הבעל תפלה החשוב ביותר - היה יושב ומתועד עם הצבור בעת הסעודות של החג, ובעת עלות המנחה בין ליל הראשון לשני של ימי ראש השנה הקדושים.

היה זה בראש השנה של שנת תשי"ג. האהל הנפלא והאהוב שהתנוסס על הציון למעלה ממאה בשנים היה כבר חרב ונחרב על ידי הפולשים הצבא הגרמני ימ"ש. וכל הנשאר מהציון לא היה אלא פסת הקרקע אשר בסמיכות לחלונות הבית שנבנה ליד הציון, כפי אשר נגלה לעינינו כיום הזה. חסידי ברסלב הגיעו אז במסירות נפש להתקבץ על ציונו הקדוש אומאנה על שריד מקום הקבר הקדוש שנותר לפלטה בחסדי השם יתברך וברחמי.

אז בשעת הסעודה, בעת אשר אנשי שלומנו היה לבס מלא הרגשים של שמחה והתעוררות על זכיתם הגדולה שזכו לקיים רצונו הקדוש של רבנו, פנה מוסר הדברים הללו (רבי מיכל דורפמאן שליט"א) אל רבי זאול, אותו רבי זאול שהיה פטרונו של מקום הציון הקדוש והוא אשר דאג כל השנים לשמירתו ופקח עליו בכל הזמנים והמצבים. יאמר נא לי, שאלו רבי מיכל, מהיכן ידוע לכבודו בבטחה שאכן המקום שאנו משתטחים עליו הוא מקום הציון הקדוש? וכן מי הוא אשר בנה את הבית הסמוך שבין חלונותיו נמצא הציון, שלא היה קים בעת אשר התנשא עליו האהל בימים הטובים של הציון?

פֶּתַח רַבִּי זְאוּל אֶת פִּי וְהִשִּׁיב דָּבָר עַל רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן וְעַל אַחֲרוֹן אַחֲרוֹן :
"בְּשֵׁנֵת תַּש"ו הִסְתַּיְמָה הַמְּלַחְמָה הַנּוֹרָאָה, וְעַמָּה נַחֲרַב רַב מִנֵּינוּ וּבִנְיָנוּ שֶׁל
עִם יִשְׂרָאֵל. אֵלּוּ שֶׁהִגִּיעוּ לְאַחַר הַמְּלַחְמָה אֶל הַצִּיּוֹן מִצְאֹוהוּ חָרַב וְנַחֲרַב,
כְּאֲשֶׁר מְכַל הָאֵהֶל וְסִבִּיבְתוֹ לֹא נֹוֹתֵר כִּי אִם מִשְׁטַח שֶׁל מָלֵט, אָרְכוּ כְּשֵׁנֵי
מְטָרִים, רָחְבוּ שְׁמוֹנִים ס"מ וְגָבְהוּ כְּשִׁלְשִׁים וְחֲמִשָּׁה ס"מ. וְאַף גַּם מִבְּנֵה
זְעוּם זֶה הָיָה שְׁבוּר וְסָדוּק וְקִמְשׁוֹנִים עָלָיו בּוֹ (הַרְחֵ"ח רַבִּי יִצְחָק גָּלְבַד ז"ל הָיָה מִבֵּינֵי אֵלּוּ

שֶׁהִגִּיעוּ רֵאשׁוֹנִים אֶל הַצִּיּוֹן וּמִצְאֹוהוּ בְּמַצֵּב כְּזֶה).

בְּשֵׁנֵת תַּש"ז פְּרָסְמָה רֵאשׁוֹת עִירִית אוֹמָאן עַל אִפְשָׁרוֹת שֶׁל קִנְיַת שְׁטָחִים
עָבוּר בְּנֵית דִּירוֹת. רַבִּי זְאוּל מְסַר מִיַּד בְּקֶשֶׁה עַל קִנְיַת הַשְּׁטַח שֶׁם סָפוּן
וְטָמוּן רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ. הַשְּׁטַח הַזֶּה הָיָה בֵּית הַקְּבָרוֹת גְּדוֹל כְּפִידוּעַ, אֵדָּ רַב
הַקְּבָרִים שְׁקוּעִים הָיוּ בְּאֲדָמָה, אוֹלָם הָיָה שֶׁם צִיּוֹן אֶחָד בּוֹלֵט שֶׁל אֵיזָה
מְגִיד, שְׁצִיּוֹן זֶה הָיָה סָמוּךְ מִמֶּשׁ לֵיד אֵהֶל רַבְּנוּ.
"בְּקֶשֶׁתוֹ שֶׁל רַבִּי זְאוּל נִדְחָתָה עַל הַסֶּף, הָיִיתָ וְלֹא הָיָה מִתּוֹשְׁבֵי אוֹמָאן,
אֶלָּא כְּאִמּוֹר מְלַמְבָּרְג, וְלָכֵן לֹא הָיָה לוֹ שׁוּם זְכוּת לְקִנוֹת שְׁטַח בְּאוֹמָאן.
אוֹלָם לֹא אֵישׁ כְּרַבִּי זְאוּל יֹאמֵר נוֹאֵשׁ. הוּא הִגִּישׁ שׁוּב בְּקֶשֶׁה, וְהַפְּעִים עַל
שְׁמוֹ שֶׁל גֵּר הַצִּדֵק הַיְדוּעַ רַבִּי מִיְכָל שֶׁהָיָה מַחֲסִידֵי בְּרִסְלָב תּוֹשֵׁב הָעִיר
אוֹמָאן, הַתַּחֲבוּלָה הַצְּלִיחָה, וְהוּא קִבֵּל אֶת הָאֲשׁוּר הַדְּרוֹשׁ, וְעַל סָמוּךְ כְּתַב
הַרְשָׁאָה עַל שֶׁם הַגֵּר הַחַל רַבִּי זְאוּל לְבָנוֹת בֵּית בְּסָמוּךְ מִמֶּשׁ לְצִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ.
רַבִּי זְאוּל בְּרַב פְּקָחוֹתוֹ תִּכְנֵן שְׁחִלוֹנוֹת הַבְּנֵינִי יְהִיוּ סָמוּכִים וּדְבוּקִים לְצִיּוֹן
מִמֶּשׁ, וְזֹאת מִהַסְּבָה בְּכַדִּי שֶׁלֹּא יִבְנוּ לְעוֹלָם בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפְּן עוֹד מִבְּנֵה עַל
הַצִּיּוֹן, הָיִיתָ וְאִין מִן הַנְּהַג לְבָנוֹת שׁוּם דָּבָר צְמוּד לְחִלוֹנוֹת בֵּית. אֶת שְׁטַח
הַצִּיּוֹן כְּסוּ בְּמָלֵט בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יְהִיָּה בּוֹלֵט הַדָּבָר לְעֵינֵי הַגּוֹיִים שֶׁיֵּשׁ כָּאֵן
מְקוֹם קֶבֶר.

חֲלָקַת הַקְּבָר נִבְנָה בְּדִיוֹק נִמְרָץ כְּפִי שֶׁהָיָה בְּמִקּוּרוֹ בְּהִיּוֹת הָאֵהֶל. וּמִעֲשֵׂה
שֶׁהָיָה כִּדָּ הָיָה. כְּשֶׁהַחַל רַבִּי זְאוּל לְבָנוֹת אֶת הַמָּלֵט בֵּן שְׁנֵי הַמְּטָרִים, יָדַע
הֵיטֵב כְּאִמּוֹר אֶת מְקוֹם הַצִּיּוֹן, אֶבֶל אֵף עַל פִּי כֵן עֵקֶב רַבּוֹי הַזְּמַן, יִתְכַּן
וְהַמְּקוֹם הַמְּדִיק טְשֵׁטשׁ מַחֲמַת הַגִּשְׁמִים וְהַשְּׁלֵגִים וְכִיּוֹצֵא בְּאֵלּוּ (רַבִּי מִיְכָל
דְּאַרְפָּמוֹ ז"ל מְצִיּוֹן שֶׁכַּל הַטְּשֵׁטוֹשׁ יָכוֹל לְהַתְּבַטֵּא בְּסִדָּ הַכַּל שֶׁל עֲשָׂרִים עַד שְׁלֹשִׁים ס"מ). הַחֲלוּ אִפּוֹא לְחַפֵּר

מִעַט סָבִיב שְׁטַח זֶה בְּכַדִּי לְמַצָּא אֶת יְסוּדוֹת הַבֵּית שֶׁהָיוּ מֵעַץ, וּבְמִיְחָד רָצוּ
לְמַצָּא אֶת הָעַמּוּד בְּרֵאשׁ שְׁנֵי הַמְּטָרִים, שֶׁם הָיָה תְּחִלַּת הַצִּיּוֹן, אוֹלָם עַל
אֵף כָּל הַטְּרַחָה לֹא הַצְּלִיחוּ לְמַצָּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אֶת הַיְסוּד.
רַבִּי זְאוּל תִּפְסֵ אֶת אֲמָנוֹת רַבּוֹ בְּיָדוֹ, וְהַחַל לְזַעַק מְקָרֵב לְבוֹ. רַבִּי רַבִּי
77אוֹוֹאוֹ זְעַנְט אֵיִהֵר?! רַבִּי הִיְכֵן אַתֶּם? וְעוֹד כְּהֵנָּה וְכְהֵנָּה תְּחַנּוֹת וּבְקֶשׁוֹת
לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁיִּתְגַּלֶּה לְפָנָיו מְקוֹם הַמְּדִיק שֶׁל תְּחִלַּת הַקְּבָר שֶׁיּוֹכַל לְסַמֵּן
זֹאת לְדוֹרוֹת בְּדִיוֹק נִמְרָץ, וְכֵה זַעַק מְקָרֵב לְבוֹ עַד שְׁעַת בֵּין הָעֵרְבִים.
בְּשַׁעוֹת הָעֵרֵב עֲזַב אֶת הַצִּיּוֹן וְשָׁב לְבֵיתוֹ מְלֵא צַעַר וְעִגְמַת נִפְשׁ עַל שְׁעַדִּין
לֹא מְצָא אֶת הַמְּקוֹם הַמְּדִיק.

בְּאוֹתוֹ לִילָה חָלַם רַבִּי זְאוּל חֲלוֹם נוֹרָא, וְהֵנָּה רַבְּנוּ עוֹמֵד עַל מְקוֹם הַצִּיּוֹן
עָטוּר בְּמַלְבוּשֵׁי פָּאָר. רַבִּי זְאוּל נִזְדַּעְזַע מִן הַמְּרָאָה הַנּוֹרָא וּפְנָה אֶל רַבְּנוּ
בְּשִׁאֲלָה: רַבְּנוּ! הָאִם עוֹמְדִים אַתֶּם חֲלִילָה לְנִטְשׁ אוֹתָנוּ?!
וְהָיָה שׁוֹמֵעַ הוּא אֶת רַבְּנוּ מְשִׁיבוֹ: לֹא וְלֹא! אֲנִי נִשְׁאַר כָּאֵן! תְּמִיד אֲשַׁאֵר
בֵּינֵיכֶם

למחרת בבקר הגיע רבי זאול במשנה מרץ לציון והחל לחפר, ולהפתעתו הרבה מצא מיד את ראש הציון ואת יסודות עמודי העץ, שהיו את היסודות למבנה האהל. הוא צין מיד את המקום, ומשם החל את יציקת גוש המלט, הוא אותו גוש המלט הנמצא כיום בדיוק בסוף החלון השני של הבית הסמוך. ומשם נמשך מקום הציון לערך שני מטרים, וברחב שמונים ס"מ.

לאחר סיום הבניה שב רבי זאול ללמברג. וכעבר תקופת זמן בשובו לפקד את הציון הקדוש באומאן, נודע לו שרבי מיכל מרב פחדו מהמשטרה החשאיים הק.ג.ב. שמא יודע להם שיש כאן ציון (פידוע כל ענין "ברסלב" נחשב לעברה חמורה ברוסיה) - מכר את הבית הסמוך לציון לגוי, אותו בית שנבנה על ידי רבי זאול במסירות נפש.

אותו גוי היה שונא ישראל מבהק, ולא הרשה בשום פנים ואפן לחסידי ברסלב להפגס לשטח הציון הדרוש. והנה נפלו עליו מחלות ויסורים שונים, ושלחו להודיע לו כי המחלות תקפוהו עקב היות הבית "מכשף" בגלל הציון שנמצא בקרבתו. תחבולה זו הועילה, ומיד מכר הבית לגוי אחר, והוא אותו ערל הדר עד היום הזה בדירת הציון, והוא נחשב לטוב לב, המרשה לאנשי שלומנו לבא ולעלות על הציון כפי רצונם. בשנת תשכ"ב הלך רבי זאול לבית עולמו. והשאיר את הטפול בעניני הקבוצה ועניני הציון בידיו של רבי מיכל דארפמן שליט"א. ומאז לא הפסיקו השירות לעלות על ציון רבנו הקדוש עד היום הזה. (נעתק מספר עיר הגעגועים)